

Sygn. akt I C 575/17

WYROK W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Wieluniu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewelina Puchalska

Protokolant: sekr. D. S.

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2018 roku w Wieluniu

sprawy z powództwa A. W.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

1. zasądza od pozwanego (...) S.A.

w S. na rzecz powoda A. W. kwoty:

a) 20 000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od kwot:

- 15 000 zł (piętnaście tysięcy złotych) od dnia 15 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty,

- 5 000 zł (pięć tysięcy złotych) od dnia 09 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty,

b) 2 709 zł (dwa tysiące siedemset dziewięć złotych) tytułem odszkodowania z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty,

c) 3 634 zł (trzy tysiące sześćset trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu,

2. oddala powództwo w pozostałej części,

3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wieluniu kwotę 1 795,80 zł (jeden tysiąc siedemset dziewięćdziesiąt pięć złotych 80/100) tytułem kosztów sądowych, od których uiszczenia powód został zwolniony.

Sygn. akt I C 575/17

UZASADNIENIE

Powód A. W. wystąpił z pozwem przeciwko (...) S.A. w S. o zapłatę kwoty 20 000 zł tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od kwoty 15 000 zł od dnia 15 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 5 000 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, kwoty 2 949 zł tytułem zwrotu kosztów opieki z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty, oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 7 200 zł i 34 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. w S. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 sierpnia 2016 r. w miejscowości K. koło W. kierujący samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) A. B. na prostym odcinku drogi nie dostosował prędkości do panujących warunków na drodze i stracił panowanie nad pojazdem, wskutek czego zjechał na przeciwległy pas ruchu, a następnie do przydrożnego rowu. W wyniku tego zdarzenia powód A. W., będący pasażerem tego pojazdu doznał obrażeń ciała. Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. kierujący pojazdem uznany został za winnego spowodowania wypadku drogowego, w którym obrażeń doznał powód. (dowód: bezsporne, kserokopia wyroku k. 19)

Sprawca zdarzenia ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. (bezsporne)

Po zdarzeniu powód przetransportowany został karetką pogotowia do szpitala w W., gdzie rozpoznano u niego złamanie kości udowej i trzonu tej kości, powierzchowny uraz głowy. U powoda zastosowano repozycję i zespolenie kości gwoździem ryglowanym, umieszczono nogę na wyciągu szkieletowym, zastosowano leki. W dniu 31 sierpnia 2016 r. powód został wypisany ze szpitala z zaleceniami chodzenia z pomocą kul, bez obciążania lewej kończyny dolnej i zażywania leków.

(dowód: dokumentacja medyczna k. 45-49)

Po powrocie do domu opiekę nad powodem sprawowała jego matka E. W. (1). Powód do końca września 2016 r. leżał w łóżku. W nadrobieniu zaległej nauki pomagali uczniowie z klasy, którzy przychodzili do jego domu oraz matka, która przepisywała powodowi zeszyty. Od 10 października rozpoczął naukę w szkole, poruszając się przy pomocy kul. Ukończył w terminie 1 klasę technikum. W maju 2017 r. usunięto powodowi z nogi jedną śrubę, a drugą w lutym 2018 r. Powód korzystał z pomocy psychologa szkolnego w związku z przeżyciami po wypadku i obniżonym nastrojem. Nie jest obecnie aktywny sportowo, choć przed wypadkiem trenował piłkę siatkową w szkolnej drużynie i (...) klubie sportowym. Po wypadku pozostały powodowi blizny na czole z lewej strony i na lewej nodze od biodra do kolana. Przed wypadkiem powód nie chorował poważnie, ani nie miał urazów.

(dowód: zeznania przedstawiciela ustawowego powoda E. W. na rozprawie w dniu 27 lutego 2018 r. min. 00:01:28-00:07 płyta k. 195 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami na rozprawie w dniu 25 lipca 2017 r. min. 00:01:39-00:15 płyta k. 163)

Powód A. W. wyniku wypadku z dnia 20 sierpnia 2016 r. doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w postaci: urazu głowy, blizny okolicy skroniowej lewej, złamania lewej kości udowej, stłuczenia klatki piersiowej bez następstw, niestabilności przedniej prawego stawu kolanowego, które to urazy skutkowały łącznie 17% uszczerbkiem na zdrowiu. Urazy te wiązały się ze znacznymi dolegliwościami bólowymi. Obecnie pozostało niewielkie ograniczenie ruchomości w stawie biodrowym, co w niewielkim stopniu zaburza funkcję kończyny lewej. Po wypadku powód wymagał pomocy osoby trzeciej przez 12 tygodni po 4 godziny dziennie. Zmiany stwierdzone w kończynie lewej dolnej mają charakter trwałe, skutkują m.in. wydłużeniem kończyny o 1,5 cm i koniecznością stosowania przez powoda wyrównującej wkładki obuwia. Jednakże rokowania na przyszłość są dobre, w szczególności brak jest obaw o wtórne zmiany czy dysfunkcję kończyny.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego lekarza ortopedy traumatologa S. G. k. 177-180)

We wrześniu 2016 r. powód zgłosił szkodę pozwanemu, domagając się m.in. zapłaty kwoty 35 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 3 600 zł tytułem kosztów opieki osób trzecich. (dowód: zgłoszenie k. 95-98)

Decyzją z dnia 14 grudnia 2016 r. pozwany przyznał powodowi m.in. 20 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 651 zł tytułem kosztów opieki osób trzecich, ustalając je jako iloczyn 31 dni opieki po 3 godziny dziennie, w stawce 7 zł za godzinę. (dowód: decyzja k. 103)

Ustaień faktycznych w niniejszej sprawie Sąd dokonał na podstawie zeznań przedstawiciela ustawowego powoda, znajdujących się w aktach dokumentach, w tym pisemnej opinii biegłego sądowego, dokumentacji medycznej, a także dokumentacji zgromadzonej w postępowaniu likwidacyjnym. Wszystkie te dowody ocenić należy jako wiarygodne, logiczne, spójne i wzajemnie się uzupełniające.

Sąd zważył, co następuje:

Pozwany (...) S.A. w S. ponosi odpowiedzialność majątkową za szkodę wyrządzoną powodowi przez osobę objętą obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu, stosownie do art. 436 § 1 k.c.

w zw. z art. 435 § 1 k.c., art. 34 ust. 1 i art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r.

o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym

i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 ze zm.).

Reguły określające obowiązek naprawienia szkody przez pozwanego zawarte są w przepisach art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c., zgodnie z którymi, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty oraz możliwość przyznania poszkodowanemu odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Odszkodowanie obejmuje nie tylko poniesione koszty leczenia i rehabilitacji, ale także inne wydatki poniesione w tym celu i koszty z tym związane.

Zadośćuczynienie z kolei, to naprawienie krzywdy, którą stanowi cierpienie fizyczne (np. ból, dolegliwości) i cierpienie psychiczne (ujemne odczucia związane

z cierpieniami fizycznymi). Zadośćuczynienie ma na celu złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia – te już doznane i te mogące powstać

w przyszłości. Powinno ono być zatem przyznana jednorazowo rekompensatą za całą krzywdę (por. wyrok SN z dnia 20 października 2004r., I CK 321/04, L.).

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia przewidzianego w art. 445 § 1 k.c. wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych

i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury (wyrok SN z dnia 09 listopada 2007r., V CSK 245/07, Biuletyn SN 2008/4).

Mając na uwadze wskazówki dotyczące ustalenia wysokości należnego powodce zadośćuczynienia opisane wyżej, Sąd ocenił, iż wypłacone w postępowaniu likwidacyjnym dotychczas zadośćuczynienie w kwocie 20 000 zł jest zbyt niskie, by zrekompensować powodowi doznaną krzywdę. Dlatego też Sąd zasądził dodatkowo na rzecz powoda kwotę 20 000 zł zadośćuczynienia, biorąc pod uwagę zarówno wysokość doznanego uszczerbku na zdrowiu, który ma charakter trwały, intensywność cierpień fizycznych zaraz po wypadku, w okresie leczenia oraz podczas kolejnych zabiegów usuwania zespoleń. Istotne znaczenie, ze względu na młody wiek powoda mają także oszpecające blizny na czole i udzie. W ocenie Sądu nie bez znaczenia pozostaje także okoliczność, że powód wyłączony jest do chwili obecnej z aktywności sportowej, jakiej udzielał się przed wypadkiem. Nie ma co prawda zagrożeń dla jego zdrowia na przyszłość i zapewne stopniowo wracał on będzie do uprawiania sportu, jednakże będzie to wymagało od niego dodatkowego

wysiłku, przy ograniczeniu związanym ze wydłużeniem lewej kończyny. Trudno też ocenić, czy przerwa w uprawianiu sportu wpłynie na osiągnięcia sportowe powoda.

Sąd uznał za uzasadnione częściowo roszczenie powoda o zapłatę należności obejmującej koszty opieki, którego podstawę prawną stanowi art. 444 § 1 k.c. Wskazuje się zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie, iż poszkodowany może dochodzić zwrotu kosztów opieki, jeśli ze względu na stan zdrowia taka opieka jest potrzebna. Czynnikiem decydującym o możliwości żądania zwrotu tych kosztów nie jest natomiast fakt, że zostały lub nie zostały rzeczywiście poniesione. Nie jest konieczne, aby poszkodowany rzeczywiście opłacił koszty takiej opieki, stanowią one element należnego poszkodowanemu odszkodowania nawet wtedy, jeśli opieka sprawowana była przez członków rodziny poszkodowanego nieodpłatnie (por. Komentarz do art. 444 k.c. pod red. K. O., L., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04.03.1969 r., I PR 28/69, OSNCP 1969, Nr 12, poz. 229, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11.06.2014 r., I ACa 1593/13, Legalis 1024064). Analizując więc to roszczenie Sąd ocenił, w oparciu o opinię biegłego, że uzasadniony wymiar sprawowania opieki nad powodem stanowił 12 tygodni po 4 godziny dziennie. Stawkę zaś Sąd przyjął na kwotę 10 zł, bowiem jak wynika z doświadczenia życiowego jest to minimalna stawka, za jaką odpłatnie można uzyskać świadczenia opiekuńcze (stawki lokalnych ośrodków pomocy społecznej przekraczają tę wysokość). Zatem biorąc pod uwagę wymiar tej opieki, a więc 336 godzin ze stawką 10 zł, stanowi to kwotę 3 360 zł i odliczając od niej kwotę przyznaną w postępowaniu likwidacyjnym tj. 651 zł, do dopłaty pozostaje kwota 2 709 zł, o czym orzeczono w pkt. 1 b) wyroku.

Dalej idące powództwo o odszkodowanie zostało zatem oddalone, jako nieuzasadnione. Częściowo też oddalono roszczenie o zapłatę odsetek. Mianowicie uzasadnione jest, w świetle art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1-3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, żądanie zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 15 000 zł zadośćuczynienia

i przyznanego odszkodowania w kwocie 2 709 zł od dnia 15 grudnia 2016 r., bowiem w dniu 14 grudnia 2016 r. pozwany wydał decyzję odszkodowawczą stanowiącą odpowiedź na zgłoszenie szkody. Natomiast nieuzasadnione jest żądanie zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 5 000 zł od dnia wniesienia powództwa, bowiem pozwany nie był wcześniej wzywany do zapłaty kwoty zadośćuczynienia przekraczającej 35 000 zł. Zatem uznać należy, że żądanie to staje się uzasadnione dopiero od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu w niniejszej sprawie (art. 455 k.c.), co nastąpiło w dniu 08 czerwca 2017 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, którą powód wygrał niemalże w całości.

Sąd uznał jednak, iż nie ma podstaw do przyznania pełnomocnikowi powódki wynagrodzenia w żądanej pozwem wysokości, albowiem przedmiotowa sprawa nie była zawiła pod względem faktycznym i prawnym, a podjęte działania pełnomocnika powódki były typowe dla tego rodzaju spraw. Przeprowadzone postępowanie dowodowe przez Sądem nie było długie, ani żmudne, zakończyło się po drugim terminie rozprawy. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty zastępstwa prawnego w minimalnej wysokości tj. kwotę 3 634 zł, łącznie z kosztami opłat za pełnomocnictwo.

Kosztami sądowymi, od których uiszczenia powód został zwolniony, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. jedn. Dz. U. z 2016, poz. 623 ze zm.) w zw. z art. 98 k.p.c. obciążył pozwanego (1148 zł opłaty sądowej + 647,80 zł opinia biegłego).